

LBRIS

We know
books

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD

Agent Secret

în clasa a 6-a

CAPSULA TIMPULUI

Ilustrații de David Lee

Traducere din limba engleză
de Andreea Roșeț

2025

Iată-mă pe acoperișul școlii, uitându-mă peste marginea clădirii în timp ce tot batalionul supraveghetorilor se apropia de mine. Am aruncat o privire peste umăr, încercând să calculez cât timp mai a veam la dispoziție până să mă prindă.

Cel mult zece secunde.

Eram de-a dreptul încolțit, fără vreo cale de scăpare. M-am uitat peste margine și am văzut iarba, două etaje mai jos. Elevii se adunaseră în grupulețe, ocupând mai toată curtea școlii și parcare, iar acum se holbau la mine

și mă arătau cu degetul. Vântul s-a întetit, ciufulindu-mi părul, ceea ce mi-a provocat greață.

Uitându-mă la cer, am făcut tot posibilul să-mi alung senzația de amețală. Dacă m-aș holba la nori sau ceva de genul ăsta, poate că m-aș putea păcăli că nu sunt pe acoperișul școlii.

Un stol mic de păsări mi-a atras atenția. M-am pomenit dorindu-mi să fi avut aripi. Cum de ajunsese viața mea în punctul ăsta? Sunt doar un elev de-a șasea dintr-o școală plicticoasă! Hobbyurile mele sunt jocurile video, desenul și să nu ies în evidență! Cum se făcea atunci că eram urmărit de toți supraveghetorii? Cum de voia directorul să mă azvârle în detenție pentru tot restul vieții?

Am apucat cureaua de pânză de pe umăr și am tras-o, ca s-o strâng mai bine. Când s-a ridicat, capsula timpului, agățată de curea, mi s-a lipit de tricou. Greutatea ei m-a surprins. Era grea – mai grea decât mă așteptasem, oricum.

Cum putea un recipient atât de mic să fie sursa atâtor necazuri?

Am tras aer în piept, ascultând pașii a o sută de supraveghetori făcând cerc în jurul meu. Da, pe bune acum. *O sută* de supraveghetori, doar pentru *mine*. Pare cam mult pentru un singur puști...

Dar, în loc să-mi fie frică, le-am zâmbit, încrezător că nici măcar *o sută* de-ai lor n-o să mă poată opri.

Numele meu e Brody Valentine, iar aceasta e povestea celei mai bune și a celei mai proaste zile din viața mea.

Totul a început în dimineața aceea. Am pierdut autobuzul, așa că tata a trebuit să mă ducă la școală, ceea ce înseamnă că am ajuns un pic mai devreme, din moment ce autobuzul întârzia mereu. Cum aveam câteva minute în plus, tata mi-a dat doi dolari, ca să iau micul-dejun la cantină înainte de ore.

— Îți ajung doi dolari, Brody? m-a întrebat el din mașină.

— Da, i-am răspuns, îndesându-mi bancnotele în buzunarul din față. E-n regulă.

— Pune-le în portofel! mi-a zis tata, zâmbindu-mi.

— *O să le pun*, dar portofelul e în *dulap*, așa că trebuie să-l iau de-acolo mai întâi.

— De ce nu-l ții la tine? a insistat el.

— Nu știu, am răspuns eu, încercând să mă gândesc la un mod mai drăguț de a spune că portofelul e mai urât decât fundul unei capre.

E din piele de culoare albă, cu ținte mici de metal pe margine. La mijloc e un „X” roșu, pe care l-a desenat tata cu un marker. A zis că îi dă un aspect punk-rock, dar mie mi se pare că arată ca un lucru pe care l-ar folosi un vampir.

— Pur și simplu nu mă mai gândesc la el după ce l-arunc în dulap.

— Ei bine, obișnuiește-te cu el, a zis tata, ridicând din umeri, după care a adăugat pe un ton jucăuș: Face parte din procesul de maturizare! Am zâmbit. Un portofel de piele pentru vampiri făcea parte din procesul de maturizare?

— Să ai o zi bună, mi-a zis tata. Încearcă să nu frângi prea multe inimi, *domnule Valentine*, bine?

Urăsc când face glume pe seama numelui nostru de familie. Doar pentru că ne cheamă „Valentine” nu înseamnă că mă și pricep la fete. Am ridicat degetul mare, bombănind.

— Recepționat, recepționat. Am priceput.

A ridicat geamul și a ieșit cu viteză din parcare. Nu știu dacă a făcut-o intenționat, ca să cred eu că e un tip *cool* sau dacă a fost din greșeală, pentru că nu se pricepe să apese ambreiajul. Oricum, ar fi fost jenant

dacă mai erau și alți copii pe-afară, dar, pentru că era devreme, locul era gol. Norocul meu.

Am pornit spre intrarea în școală și am aruncat o privire spre semnul care atârna deasupra mea. Sunt elev într-a șasea la Buchanan, așa că am trecut pe sub semnul ăsta în fiecare zi încă din prima zi de grădiniță, dar nu-l privisem niciodată cu atenție până atunci.

„B”-ul de la începutul cuvântului era aproape de două ori mai mare decât capul meu. Celelalte litere erau aproape jumătate cât ea. În timp ce le studiam, am observat că ultimul „n” părea strâmb, de parcă ar fi vrut s-o ia la goană. Eh, ce să-i faci! Așa e când mergi la o școală unde nu prea le pasă de chestii ca „lucrările de întreținere”.

Am intrat pe ușă și m-am îndreptat imediat spre bucătărie. Am decis să nu mă opresc la dulap, așa că portofelul trebuia să rămână acolo pentru moment. Îmi convenea. Și-așa mă incomodau țintele când îl țineam în buzunarul de la spate.

Erau deja câțiva puști la coada pentru micul-dejun, așa că am luat o tavă și m-am pus în spatele lor. Pe când mă uitam să văd ce urma să ni se dea la micul-dejun, am auzit niște copii vorbind.

— Capsula aia a timpului o să fie dezgropată în dimineața asta, nu? a întrebat un băiat.

— Așa e, uitasem, i-a răspuns fata căreia i se adresase. Imediat ce sună clopoțelul, nu-i așa?

— Da, a încuviințat băiatul, arătând cu degetul către un loc din spatele ei. Și o să ruleze pe toate televizoarele școlii.

M-am uitat peste umăr la televizorul spre care arăta. Pe perete era agățat unul dintre televizoarele mari LED la care școala Buchanan obișnuia să facă anunțuri. Pe ecran rula un colaj cu imagini de la meciuri, combinate cu anunțuri aleatorii care-ți aminteau când urmau să se întrunească diverse cluburi. Mi-am imaginat filmulețul cu Sebastian apărând pe ecran și am chicotit încetșor.

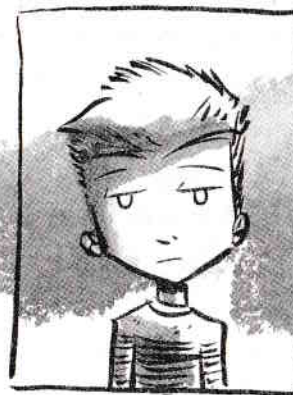
A trecut abia o săptămână de la scandalul cu dulciurile și de la prinderea lui Sebastian, dar deja se întorsese la școală. Primise două zile de detenție drept

pedeapsă, dar, cum politica școlii permite „trei greșeli“, i s-a dat voie să rămână președintele școlii Buchanan.

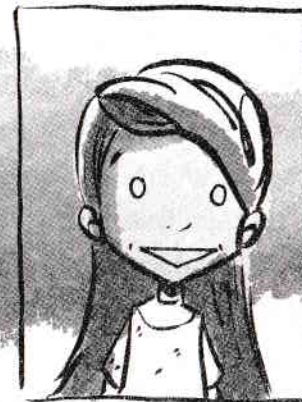
Bănuiesc că asta înseamnă că mai poate înfăptui încă „două acțiuni diabolice“ înainte ca ei să decidă că nu este potrivit ca lider? Asta e, nu-i așa? Nu pot face mare lucru în privința asta și, de fapt, nici nu mai vreau. Mi-a ajuns implicarea mea în scandalul cu dulciurile.

Ce straniu că toată treaba asta s-a petrecut abia cu o săptămână în urmă. Sebastian le vindea dulciuri la suprapreț elevilor de la Buchanan. Operațiunea se desfășura în mare parte în subsolul școlii, cunoscut și ca „temnița“. Am descoperit un videoclip cu el în care își detalia planurile și l-am difuzat prin televizoarele școlii, ca să afle toată lumea ce nașpa e puștiul ăsta.

Dar nu am făcut-o de unul singur. În tărașenia aia m-au băgat doi puști. Un băiat pe nume Linus și o fată

AGENT LINUS

AGENT MADDIE